

<i>србски</i>	<i>бълг. и макед.</i>
здравље	здравје
Скопље	Скопје
копље	копје
снопље	снопје, снопи
земља	земя, земня
рибља трава	рибио билје
гробље	гровища, гробје

13. Докато србският език воколизува съгласната л въ **о**, когато тя се намъри въ затворена срчка, българският и македонски говори пазятъ единство по между си и съ старобългарския езикъ, като запазватъ **л**-то.

<i>старобълг.</i>	<i>бълг. и макед.</i>	<i>србски</i>
соколъ	сокол	соко
колъ	вол	во
бѣлъ	бил	био
бѣлъ	бел, бял	бео <i>Београдъ</i>
орѣлъ	орел	орао
долѣнъ	долна земя	доња земља

14. Македонският говори и българският иматъ по-голѣмо словарно единство отколкото македонският и србският езикъ. Това единство личи и въ най-обикновенъ и кжсъ разговоръ. Българи и македонци употребяватъ изключително или прѣдимно едни думи, които сж или съвсѣмъ непознати у сърбитъ или сж твърдѣ рѣдко употребими. Така, типични сж за българи и македонци: хубость, хубавъ, хубавиня или убавня и др. (србски: леп, лепост и др.), голѣмъ (ср. велик), работа (ср. посао), желѣзо (ср. гвожђе),¹⁾ гърбъ (ср. леђа), опашъ или опашка (ср. реп, курјук), градъ (ср. варош),²⁾ гора (ср. шума),³⁾ планина (ср. брдо), лозие (ср. виноград), зелка (ср. купус), куче (ср. пас), лъжица (ср. кашика),

1) Караджичъ, като говори въ своя рѣчникъ за с. Желѣзникъ до Бѣлградъ, добавя: „Туда сад слабо ко зна што је жељезо, него сви говоре гвожђе“. Той знае да се употребява думата желѣзо само около Тимокъ, слѣдвателно въ български край. За тоя край Караджичъ бѣлѣжи: „Бугари сви око Тимока славе Никољ дан“.

2) У сърбитъ град значи крѣпость, укрѣпление.

3) Србското гора значи планина.